

Život.

Pojem člověka o životě byl dosud nesprávný. Všechno, co člověk jmenuje životem, jest pouze hnaný pohyb. Nic jiného. Jest možno na něj pohlížeti jen jako na přirozený projev vlastního života.

To, co v celém stvoření formuje, udržuje, způsobuje zrání a rozklad, jest jen výsledek účinku více méně silného pohybu. Lidský rozum probádal tento pohyb a považuje ho za to nejvyšší. Našel v něm také svou hranici, za kterou ve svém bádání nemůže dále proniknouti, protože sám jest produktem tohoto pohybu. Proto nazval tento pohyb jako vrchol svého poznání prostě „silou“, „živou silou“, nebo také „životem“.

Ale není to ani síla, tím méně život. Jest to jen přirozený, neodvratný projev života. Síla jest pouze v životě samotném, tvoří s ním jedno a jest od něho neodlučitelná. Poněvadž tedy síla a život jsou nerozlučny, stvoření však je formováno, udržováno a opět v rozklad uváděno jen pohybem, nemůže se uvnitř stvoření mluvíti ani o síle, ani o životě.

Kdo tedy chce mluvíti o objevu prasíly, nebo chce dokonce využití prasíly pomocí strojů, jest na omylu, protože toho nemůže najíti uvnitř stvoření. Považuje za tuto prasílu něco jiného a označuje to pak jen podle svého názoru slovem „síla“. Tím ovšem takový člověk dokazuje, že nemá ani potuchy o dění ve stvoření a o stvoření samotném. To však nelze mu vytýkat, protože sdílí tuto nevědomost se **všemi** svými bližními, učenými i neučenými.

Proto jsem ve svém poselství mluvil zpočátku o „síle“, která proudí stvořením, protože jsem mnohé mohl učiniti lidem srozumitelné jen tímto způsobem.

Jinak by mé výklady nebyli vůbec pochopili. Teď však mohu jíti dále a podati obraz, který střízlivým způsobem odráží postup všeho dění. Toto líčení jest nového druhu, nemění však **nic** na mých dosud podaných vysvětleních. Vše zůstává přesně tak, jak jsem řekl a jak také **skutečně jest**.

Novost v mém nynějším podání jest jen zdánlivá, protože vše tentokráte osvětluji jinak.

Dávám tím pevný základ, veliký kadlub, do kterého člověk může vsaditi vše, co bylo řečeno v předcházejícím poselství, jako trvale se pohybující, vroucí náplň. Tím stává se vše pak jediným celkem, něčím, co k sobě nezbytně patří a v sebe splývá. Tak získá člověk pro sebe nevyčerpateľný, ve všem harmonizující celkový přehled velikého dění, které mu dosud bylo neznámo a jež v sobě chová i jeho vlastní vznik a bytí.

Posluchač a čtenář nechť si nyní obrazně představí, co před ním rozvíjím:

Život, skutečný, opravdový život jest něco dokonale samostatného, dokonale neodvislého. Jinak by se to nesmělo označovati jako „život“. To však jest pouze a jedině jen **v Bohu!** Protože mimo Boha nic není skutečně „živého“, má také jedině On sílu, která jest v životě. Jedině On sám jest proto také onou často jmenovanou prasílou, nebo vůbec „silou“! A v síle jest opět světlo! Výraz „prasevětlo“ jest proto stejně nesprávný jako výraz „prasíla“. Jest prostě jen jedno světlo a jedna síla: **Bůh!**

Jsoucnost Boha, síly, světla, tedy života, vyžaduje sama již tvoření! Neboť živé světlo, živá síla nemůže se obejít bez **vyzařování**. A v tomto vyzařování jest skryto vše potřebné pro stvoření!

Vyzařování však není světlo samo!

Vše, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen v jeho vyzařování! Toto vyzařování jest však pro světlo samozřejmým projevem a účinkem. A tento účinek byl zde **vždy**, od věčnosti.

V blízkosti Světla jest síla vyzařování přirozeně největší. Jest tak mocná, že v ní nemůže býti žádného jiného pohybu než naprostý, přímý **pohyb kupředu**, který spočívá ve vyzařování. Tak vychází to od Boha daleko, do pohádkových dálav, jichž rozsah si lidský duch nedovede ani představit.

Ale tam, kde toto naprosté puzení kupředu, které se rovná trvalému, nesmírnému tlaku, konečně poněkud povolí, mění se dosavadní, jen kupředu přímo se ženoucí pohyb v pohyb **krouživý**. Tento krouživý způsob vzniká tím, že současně s pohybem kupředu působí přitažlivost živé síly. Všechno, co bylo vrženo za hranici přímého vyzařování, strhuje tato přitažlivost živé síly opět nazpět až k bodu, kde převládá jen pohyb kupředu. Tím vznikají krouživé pohyby **elipsovitého tvaru**, protože to již není **žádný vlastní pohyb**, nýbrž jen pohyb vzniklý přitažlivostí, která spočívá v síle, tedy v Bohu samotném. Tento pohyb vznikne vždy, když to, co bylo vypuzeno přes jistý bod, jest přitažlivostí strženo opět nazpět.

V těchto krouživých pohybech, kde povolil nesmírný tlak přímého vyzařování, vzniká přirozeně i lehké ochlazení a z toho

pak opět srážení a tuhnutí.

Sraženina klesá, hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, jest však stále ještě udržována vše pronikající přitažlivostí síly. Zároveň však se jí dostává stále ještě dosti hnací síly vyzařováním. Tím vznikají stále nové krouživé pohyby, setrvávající vždy v jiných, ale zcela určitých hranicích. Tak následuje stále srážení a tuhnutí za srážení a tuhnutím, a vytváří se jedna elipsovitě kroužící pohybová úroveň za druhou. Tak vzniká nahromadění a konečně stále pevnější tvary, víc a více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho nesmírného tlaku kupředu.

Z takto vzniklého odstupňování vytvářejí se úrovně, v nichž se určité druhy shlukují a udržují podle stupně svého ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již vylíčil ve svém poselství. Na nejvyšším místě stvoření jest to veliká základní úroveň duchovna, k ní pak připojuje se bytostné, jemnohmotné a konečně hrubohmotné. Každá úroveň má opět mnohá odstupňování. Jest samozřejmo, že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, východisku nejbliže, protože jsou mu nejpodobnější a přitažlivost živé síly musí na ně působiti nejsilněji.

Jak jsem již řekl, toto vyzařování Světla, tak nepochopitelné lidskému duchu, bylo tu vždy, od věčnosti.

Ale Bůh nedal tomuto vyzařování působiti dále, než k jisté hranici, na které proud, ženoucí naprosto kupředu, tvořil ještě přímou linii. Tak udržovalo se čisté Božské vyzařování svítící plnou jasností, bez ochlazování a s tím spojeného srážení. To tvořilo Božskou sféru, věčně trvající s Bohem samotným! Do tohoto jasu nemohlo nikdy vniknouti zkalení, ani žádné odchýlení

nebo změna. Byla možná jen dokonalá harmonie s původem, se Světlem samotným. Toto Světlo jest nerozlučně spojeno s Bohem a nemůže postrádati **tohoto** vyzařování živé síly, které jest jeho přirozeným projevem.

K této Božské sféře, ve které panuje tlak nejbližší blízkosti živé síly, nepochopitelný pro lidského ducha, patří jako nejzazší bod, jako hranice a současně kotviště, vlastní hrad Grálu, který lze si také představit i myslet jako uzavírající protipól. Nachází se tedy ještě v okruhu Božského, jest proto od věčnosti a zůstane nezměněn pro celou věčnost, i kdyby stvoření mělo se jednou rozpadnouti v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Jest to něco nepochopitelného pro lidského ducha.

Teprve když Bůh ve své vůli vyslal veliké slovo: „**Budiž světlo!**“ vystřelily paprsky přes tuto dosud určenou hranici dále do temného vesmíru, kde nebylo světla a přinášely pohyb a teplo. A to byl počátek stvoření, které zrodilo pak lidského ducha a mohlo se mu státi domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje tohoto stvoření. Kdyby opět omezil vyzařování jen na jeho nutnou hranici, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, do které nemůže vniknouti zkalení, jako tomu bylo zprvu, nadešel by konec všeho dalšího. Tím přestalo by však i bytí člověka, který může býti vědomým jen **v tomto** stvoření. –

Bezprostřední a přímé vyzařování Světla může ploditi **jen** dokonalost. Ale ve změnách tohoto prvotního tlaku, které nastávají stále většími vzdálenostmi, zmenšuje se tato původní

dokonalost, protože postupujícím ochlazováním stále a trvale odlučují se jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota dokonalosti vyžaduje **tlak Božského vyzařování v jeho nejvyšší síle**, jak jest to možno jen v blízkosti Boží. Tlak budí pohyb a z něho vzniká teplo, horko a žár. Ale tlak jest jen projev síly, ne síla sama. Také záření a vyzařování vznikají jen pod tlakem síly, nejsou však silou samotnou. Proto jsou vyzařování a záření ve stvoření také jen důsledkem přiměřeného pohybu, který se musí zase řídit podle stávajícího tlaku. Kde ve stvoření není tedy žádného záření, tam také není žádného pohybu, nebo jak lidé mylně říkají, není tam „života“. Neboť každý pohyb září. Zastavení pohybu jest nicota, nehybnost, kterou lidé nazývají smrt. Tak nastane také veliký soud jen zvýšeným tlakem Božského paprsku. Stane se tak prostřednictvím Vyslance Božího, vtěleného do hrubohmotnosti, jemuž Bůh dal jiskru **své živé síly**. Tlaku této **jiskry** živé síly, který přirozeně nemůže býti tak silný jako mocný tlak živé síly v Bohu Otci samotném, může odolat jen všechno to, co se pohybuje **správně** v zákonitých projevech Božské síly! Toto správné bude tím posíleno, ale nerozžhaví se až do bílého žáru, který by je roztavil. K tomu by již záření jiskry síly tohoto Vyslance Božího nedostačilo. Všechno, co překáží, vymkne se však ze svých stěžejí, bude vyraženo ze svého falešného pohybu a dráhy, bude rozloženo a rozbořeno. Na to záření síly této jiskry dostačí úplně. Tak nastane velký Boží soud zcela samočinně a nepodléhá snad libovůli Vyslance Božího. Stane se tak prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořit jako důsledek vyzařování Božské síly. Všechno, co se **správně** pohybuje, jak v myšlení, tak v konání, vyzařuje v hrubohmotnosti barvu fialovou.

Ale vše, co jest temné a zlé, nebo k tomu usiluje, nechť v myšlení nebo v žádosti, má barvu kalné **žluti**. Tyto dvě barvy

jsou základní barvy pro soud! Podle síly chtění nebo konání jsou také pak vyzařování slabá nebo silná. S Vyslancem Božím přichází paprsek **Božského** světla nezměněný do stvoření a tím i sem na zemi! Božské světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, kdežto pozemsky kalná žluť bude rozložena a zničena.

Podle druhu a síly chtění nebo konání jest vyzařování silné nebo slabší. A podle toho vytvoří se pak také druh a síla soudícího účinku Božského světelného paprsku v neomylné spravedlnosti!

Může se zcela dobře říci, že stvoření jest obklíčeno a prostoupeno obrovským mnohobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živé síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh svou živou silou udržuje stvoření. Všechno to jest správné, nechť se proto volí jakákoliv forma výrazu. Musí však býti přesně znám pravý původ a postup dalšího vývoje, chce-li se na tomto základě něco podniknouti.

Nejvyšší stupeň tepla dává **bílý** žár, jak je tomu ve sféře Božské. Při menším stupni tepla vznikají znenáhla jiné barvy a při ochlazování se vše víc a více zhušťuje.

Chci se i v dalších výkladech přidržeti těchto pozemských pojmů. Pak mohu říci, že lidský duch nemůže býti nikdy rozžhaven do běla, protože vznikl na úrovni, ve které se tlak zeslaboval a nebyl proto již schopen, aby vytvořil nejvyšší stupeň žáru. Svým původem patří proto k takovému druhu, který nemůže snést tento nejvyšší stupeň síly ještě při vědomí. Také možno říci: Duchovno vzniká a může býti sebe vědomé teprve při zcela určitém ochlazení. Druh, ve kterém má původ „duch“, jest

také jen **sraženinou** ze sféry Božské. Tato sraženina vytvořila se nutně lehkým ochlazením.

Všechno rozšiřuje se stupňovitě dále. První sraženina z Božské sféry vytváří čistě duchovní, ve kterém mají svůj původ Prastvoření. Z této sraženiny utvoří se další, která přináší druh, z něhož se mohou vyvinouti lidští duchové. Sraženina tohoto druhu přináší opět bytostné, z něhož pak opět odpadá jemnohmotné, které pak jako poslední přináší hrubohmotné. Při tom však jest ještě velmi mnoho mezistupňů v každém zde jmenovaném základním druhu. Tyto mezistupně slouží jako přechody a umožňují spojení. Tak je tomu i v Božském.

První sraženina z Božské sféry jest také obsahově nejbohatší, což je snadno pochopitelné. Mohla tedy ihned býti sebe vědomá a vytvořila tak zvané Prastvořené. Další sraženina, vyplývající z této první, není již tak silná a musí se k vědomí vyvíjeti proto teprve zvolna. Z ní vznikají lidští duchové.

Bohatším obsahem svého druhu stojí proto Prastvoření na nejvyšším místě ve stvoření, protože tvoří **první** sraženinu ze sféry Božské. Lidští duchové mají svůj počátek však teprve v další sraženině a nemohou proto samozřejmě ani při plné zralosti dospěti až k výši Prastvořených, kteří jsou druhově a obsahově bohatší. Musí proto setrvati na výši svého vlastního druhu. K vzestupu ještě výše chybí jim něco, čeho není možno doplniti leč tehdy, že by jim sama živá Božská síla přispěla, a toto chybějící něco přivodila. To však nemůže se díti přirozenou průchodní cestou. Muselo by to vyjít ze živé části Boha, která jest přemístěna do stvoření. V tomto případě, poněvadž se jedná o skutečnou, vlastní **živou sílu**, jest vyloučeno jinak nezbytně následující ochlazení vyzářování. On sám má proto možnost svým

bezprostředním vlastním vyzařováním připojiti lidskému duchu chybějící něco, co mu pak umožňuje vkročiti na hranici oblasti Prastvořených.

Při vypuzení vyzařování přes hranici Božské sféry, tedy na počátku stvoření, vznikla u věčného hradu Grálu, který se nachází na nejzazší hranici Božské sféry, nová přístavba. Tato přístavba vznikla na druhé straně tohoto hradu, v nejduchovnější části stvoření, takže i Prastvoření na své straně mohou navštěvovati tuto novou část hradu v duchovnu. Ovšem ke hranici směrem vzhůru jen tak daleko, pokud je to stanoveno jejich druhu. Krok za tuto hranici, tedy vniknutí do sféry Božské, znamenal by pro ně okamžitou ztrátu vědomí, rozplynutí se v bílém žáru, kdyby ... tento krok mohli vůbec učiniti. Ale to možno není. Tam byli by novým, pro ně nezvyklým, mnohem silnějším tlakem Božské sféry prostě vrženi zpět. Jinak řečeno, tento tlak jim nedovolí vejíti. Zabraňuje jim zcela přirozenou formou vstup, aniž je třeba, aby se tu stalo něco dalšího.

Podobně děje se vyvinutým lidským duchům vůči Prastvořeným a jejich úrovni pobytu.

Tak stojí dnes hrad Grálu se svou duchovní přístavbou jako prostředník mezi Božským a mezi stvořením. Jím musí procházeti všechno vyzařování, nutné pro stvoření. Syn Člověka jako král Grálu jest jediným prostředníkem, který následkem druhu svého původu může překročiti hranici ze stvoření do Božského, která spojuje Božské s duchovnem. Z toho důvodu musí býti toto spojení mystériem.

Hluboko pod tímto hradem Grálu a oblastí Prastvořených jest teprve ráj, jako nejvyšší, nekrásnější místo pro lidské duchy,

kteří se v Boží vůli podrobili zákonům jeho vyzařování a dosáhli plné zralosti. –

Nechci se zde pouštět do podrobností, aby vlastní obraz dění nešel příliš do široka. K tomu podám pro pozemskou vědu ještě knihy ke studiu jednotlivých dějů, jako na příklad o vývoji na jednotlivých úrovních, jejich vzájemné působení atd. Nic nesmí se přeskočiti, jinak se přivedí mezera, která lidskému vědění ihned velí, aby strnulo.

Dochází-li pozemský duch ve své zralosti po dlouhém putování zpět ke hranici, určené pro jeho druh, tedy k počátku silnějšího tlaku, nemůže se rozžhaviti ještě více, než mu již dovolila plná, zralost. Při zvýšeném tlaku mocnější síly musel by se druh jeho podstaty rozplynout a shořet, proměnit se ve stupeň zvýšeného žáru. Tím by se ztratilo jeho já. Nemohl by pak již existovati jako lidský duch a musel by uhořeti a ztratit se v bílém světle. Již v oblasti Prastvořených pozbývá vědomí následkem tam panujícího vyššího tlaku.

Bílé Světlo, tedy Boží vyzařování, ve kterém může vědomě obstáti jen Božské, **chová tedy v sobě všechny základní součástky stvoření**, které při pozvolném ochlazování směrem dolů se usazují, v pohybu se formují a zformované spojují, ale nesplývají již do sebe, protože chybí potřebný k tomu tlak. Při každém stupni ochlazení tvoří se určitý výron a zůstává zpět. Zprvu Božské, pak duchovní, později bytostné, až konečně klesá dále jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.

Jest tedy stvoření vlastně sraženina a usedlina při rostoucím ochlazování bílého světla, při vyzařování světla živého. Duchovní jakož i bytostné může se tvořiti a nabývatí vědomí jen

při zcela určitém stupni ochlazení, což jest souznačné se zmenšením tlaku Božího vyzařování.

Mluvím-li zde o rozplynutí nebo rozpuštění lidského ducha při velmi silném tlaku vyzařovaného světla, není tím na této hranici míněna Nirvána buddhistů, jak by si tito rádi vykládali mé vysvětlení. Můj výklad týká se jen dění směrem ze Světla dolů, kdežto Nirvána má býti vrcholným bodem pro cestu vzhůru.

Zde by se zasunula závora. Aby se lidský duch dostal z této země vzhůru do duchovní říše, do ráje, na jehož nejvyšší hranici jest hledati tento bod, musel již každý dospěti nejvyšší zralosti jako vědomé „já“. Zralosti podle vůle Boží, ne snad podle lidského zdání. Jinak nemůže přijíti do této říše. Je-li však jako sebe vědomý duch tak dalece zralý, pak je tímto zvýšeným tlakem Božské sféry udržován přísně na této hranici. **Nemůže** dále! A také nechce! V Božské sféře nemohl by nikdy požívatí radostí, protože tam již nemůže býti lidským duchem a rozplynul by se. V duchovní říši, v ráji, najde však věčné radosti a v díku ani nepomyslí na to, aby chtěl býti rozpuštěn.

Kromě toho jest ve své plné zralosti **potřebným** ku povznesení a zdokonalení úrovní, ležících pod ním, které v dalších sraženinách jsou schopny odolati méně silnému tlaku nežli on. Tam je **on**, lidský duch, tím nejvyšším, protože odolává silnějšimu tlaku, ba jest mu ho dokonce třeba. –

V těchto nížinách jest úkolem lidského ducha, aby vše, co jest pod ním, otvíral podle možnosti vlivu čistých světlých vyzařování pomocí síly, která jest v něm. Tím může pro všechno ostatní působiti jako prostředník, skrze něhož může pronikati

silnější tlak a rozlévati tak požehnání. Sám může tento vyšší tlak přijímat a rozdělovat a dávat dále, aby očištěně rozkládal všechno nečisté.

Člověk však v tomto žel špatně hospodařil. Všechno ve stvoření, co se vyvíjeti mělo, se ovšem vyvíjelo následkem tlaku nebo pudu. Vyvíjelo se sice včas, ale nesprávně, protože člověk tu nejen selhal, ale dokonce bludně vedl dolů, místo nahoru! Proto vznikly jen ošklivé karikatury všeho místo přirozené krásy.

Býti přirozeným znamená však jíti a usilovati vzhůru, sledovati přitažlivost živoucí síly. Vždyť v přirozenosti usiluje vše jen vzhůru, tak jako každé stéblo trávy, každá květina, každý strom. Tak žel vše to, co bylo vedeno lidským chtěním, **podobá** se jen zevnějškem tomu, co člověk měl podporovati.

Tak ku příkladu bohatý vnitřní život při povrchním pozorování zaměňuje se navenek s bezvýznamností a prázdnotou, která se jeví jako blaseovanost. Čisté uctívání veškeré krásy jest ve svých projevech zpočátku také podobno nízké žádostivosti, protože obojí jeví jistou míru blouznivosti. Jenže jedna jest pravá a druhá falešná a slouží jen jako prostředek k účelu. Tak se skutečná půvabnost nahrazuje ješitností a šplhařství předstírá pravou službu. Tak to jde dále ve všem, co člověk vypěstoval. Jen zřídka vedou jeho cesty ke Světlu. Téměř vše kloní se k temnu.

To musí býti vyhlazeno, aby z této Sodomy a Gomorry vzniklo nyní na zemi Království Boží. Všechno konečně vstříc Světlu, k čemuž je člověk prostředníkem!

O Světle samotném, o Bohu při tom nemluvím. Jest mi to příliš svaté! Kromě toho by to člověk přece nikdy nemohl pochopit. Musí se věčně spokojit tím, **že Bůh jest!**

